

Sygn. akt IX Ka 333/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Klocek

Sędziowie: SSO Adam Kabziński

SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 roku

sprawy M. P.

oskarżonego o przestępstwo z art.278 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 31 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 625/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 333/14

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony o to, że w dniu 9 maja 2013r. w K. zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 300 złotych oraz telefon komórkowy marki N. wraz z pudełkiem i dokumentami o wartości 150 złotych, na łączną kwotę 450 złotych na szkodę R. P., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach w sprawie XIIK 711/07, za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 3 lutego 2011r. do 24 marca 2012r., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 31 grudnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 625/13 Sąd Rejonowy w K. orzekł, co następuje:

I oskarżonego M. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. P. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. P. kwoty 450 złotych;

III na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu M. P. kary pozbawienia wolności zaliczył okres 1 dnia rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 11 maja 2013r.;

IV na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 210 złotych tytułem kosztów sądowych w tym kwotę 120 złotych tytułem należnej opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony, który nie sprecyzował stawianych zaskarżonemu orzeczeniu zarzutów. Jednakże z treści złożonego środka odwoławczego wynika, że zarzuca on:

D) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 kpk poprzez niezachowanie zasady obiektywizmu, rozstrzygnięcie wątpliwości na jego niekorzyść oraz dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

II) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym ustaleniu i przyjęciu, że popełnił on przypisany mu czyn, podczas gdy prawidłowa analiza materiału zebranego w sprawie nie pozwala na poczynienie takich ustaleń.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie go od przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego M. P. jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie podkreślić należy, że Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. Nie dopuścił się zatem, wbrew temu, co twierdzi oskarżony M. P. żadnego błędu w ustaleniach faktycznych, ani też jakiegokolwiek naruszenia przepisów postępowania. Także wymiar kary jest prawidłowy i nie wymaga zmiany.

I tak co do obrazu art. 7 kpk w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) (zob. zgodnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie III KK 415/06). Analiza akt sprawy wskazuje, że wszystkie te wymogi dopełnione zostały przez Sąd I instancji. I tak trafnie podnosi Sąd Rejonowy, że jako wiarygodne ocenić należało zeznania pokrzywdzonego R. P., który precyzyjnie opisał wizytę oskarżonego, miejsce położenia, fakt utraty telefonu komórkowego oraz pieniędzy. Słusznie podkreślił tenże Sąd, że pokrzywdzony nie miał żadnych wątpliwości, co do tego, że jedynym sprawcą kradzieży jest oskarżony, gdyż w dniu 9 maja 2013r. tylko on składał wizytę w jego domu. Wreszcie trafnie zauważył dalej Sąd I instancji, że taka treść relacji pokrzywdzonego koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego M. P., złożonymi w toku dochodzenia, co tym bardziej dowodzi prawdziwości zeznań pokrzywdzonego, a jednocześnie świadczy

o wiarygodności tej właśnie relacji oskarżonego. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k. 124). W konsekwencji właściwie również Sąd I instancji jako prawdziwe ocenił wyjaśnienia oskarżonego M. P. złożone w toku dochodzenia, jako że są one zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego, jednocześnie

odmawiając tego przymiotu jego późniejszym wyjaśnieniom. Słusznie podnosi Sąd I instancji w tym miejscu, że zmiana

w wyjaśnieniach oskarżonego widoczna na późniejszym etapie postępowania wynikała z faktu, że zaproponowana przez prokuratora podczas drugiego przesłuchania kara stanowiła karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, mimo, że pierwotnie miała to być kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nadto trafnie podkreśla w tym miejscu Sąd Rejonowy, że podane przez oskarżonego podczas pierwszego przesłuchania okoliczności takie jak fakt wizyty w mieszkaniu pokrzywdzonego, rodzaj skradzionych rzeczy oraz ich pierwotne położenie świadczą, że M. P. w rzeczywistości uczestniczył w opisywanych zdarzeniach. Właściwie także zaznacza Sąd Rejonowy, że pokrzywdzony nie miał żadnego powodu, aby bezpodstawnie obciążać M. P., zaś oskarżony, gdyby faktycznie nie popełnił tego czynu, to z całą pewnością do niego by się nie przyznał, zwłaszcza, że był on już uprzednio aż siedmiokrotnie karany, a zatem zna realia procesu karnego i trudno w związku z tym wyobrazić sobie sytuację, aby pochopnie przyznał się do czynu, którego nie popełnił. Z kolei argument skarżącego, mający deprecjonować relację pokrzywdzonego R. P., że za taką treścią jego zeznań stoi A. Ł. nie jest przekonywujący w świetle zgromadzonych dowodów, zwłaszcza, że sam oskarżony przyznaje, że jest to tylko przypuszczenie. W konsekwencji prawidłowo konkluduje Sąd Rejonowy, o czym zresztą wspomniano już wcześniej, że swoją postawę oskarżony M. P. zmienił w momencie kiedy usłyszał, że nie może liczyć na skazanie bez przeprowadzenia rozprawy na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i dopiero od tego momentu oskarżony zaczął składać wyjaśnienia nielogiczne i sprzeczne z zebrany materiał dowodowy. Trafnie również podnosi Sąd I instancji, że w świetle powyższego tłumaczenie oskarżonego mające wyjaśnić zmianę w jego relacji nie brzmią przekonywująco, gdyż oskarżony mógł od początku kwestionować swoją winę i wcale nie podawać tożsamości osoby, z którą pozostaje w związku. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonywujące (k.124-126).

W tym stanie rzeczy nietrafny jest zarzut obrazy art. 7 kpk i art. 4 kpk, gdyż Sąd Rejonowy, wbrew temu, co podnosi oskarżony dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i uwzględnił wszystkie okoliczności, dotyczące tego oskarżonego, zarówno te przemawiające na jego korzyść, jak i na niekorzyść.

Podobnie ocenić trzeba zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk i w tym zakresie bowiem skarżący w istocie nie podaje konkretnie jakie to wątpliwości istniały w niniejszej sprawie, a które to w konsekwencji rozstrzygnąć należało na korzyść oskarżonego M. P..

Odnosnie natomiast błędu w ustaleniach faktycznych przypomnieć trzeba, że błąd taki ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający w I instancji dopuścił się uchybienia przy ocenie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych okoliczności, a taka sytuacja, co zasygnalizowano już wyżej, w przedmiotowej sprawie nie zachodzi. Prawidłowo oceniony materiał dowodowy, o czym mowa była wyżej, w tym przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego R. P. oraz wyjaśnienia oskarżonego M. P., złożone w toku dochodzenia jednoznacznie wskazują, że M. P. popełnił przypisane mu przestępstwo. W tej więc sytuacji nie może być mowy o jakimkolwiek błędzie w ustaleniach faktycznych popełnionym przez Sąd I instancji.

W świetle zatem powyższego podnieść trzeba, że argumentacja zaprezentowana w apelacji oskarżonego M. P. stanowi jedynie gołosłowną, nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu Rejonowego i jest oparta na tendencyjnej, nieobiektywnej ocenie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a ponadto nie zawiera w istocie żadnego twierdzenia, które byłoby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogła ona doprowadzić do zmiany wyroku we wnioskowanym zakresie. Podkreślić bowiem jeszcze raz należy, że wbrew odmiennym wywodom skarżących - w ocenie Sądu odwoławczego - ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w sposób jednoznaczny wynikają z dokonanej przez tenże sąd prawidłowej oceny dowodów, która nie przekracza w żadnym stopniu granic swobodnego uznania sędziowskiego zakreślonych treścią art. 7 kpk, a jest ona wszechstronna,

logiczna i zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również uwzględnia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonych, jak i na ich niekorzyść, przy czym nie zachodziła nawet konieczność rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości bowiem w ocenie Sądu Okręgowego takowe wątpliwości nie zachodziły w niniejszej sprawie – zresztą skarżący, jak już wyżej wspomniano, nie wskazuje konkretnie na takie wątpliwości. Ponadto podstawą zaskarżonego wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, o czym przekonuje treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, które, jak już wyżej wskazano, zostały sporządzone w sposób zgodny z wymogami art. 424 kpk.

W tej więc sytuacji prawidłowo Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu M. P. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Zatem i kwalifikacja prawna oraz podnoszone w tym względzie rozważania Sądu I instancji są prawidłowe i Sąd odwoławczy podziela je w całości jako trafne i przekonywujące (k.127).

Także wymiar kary jest właściwy i nie wymagał zmiany. Tak więc i w tej kwestii Sąd Rejonowy podziela rozważania Sądu Okręgowego jako trafne i przekonywujące (k.127-128).

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając tym samym apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na koszty te składają się:

- 120 złotych tytułem opłata od orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.

o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- 20 złotych tytułem wydatków w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczenia wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).

Z tych względów orzeczono jak wyżej.

SSO Adam Kabziński SSO Jan Klocek SSO Ewa Opozda – Kałka